

*Just den tiden på dagen då snön blir blå
Och gatlyktorna tänds och en hare
Stannar upp på trädgränsen blickstill som ett ord i
en bok.*

– Anne Carson, Röd självbiografi

Kan bara måla grenar. Inget annat känns vid liv. Går runt på stan och tittar på träd. Jag läser inte av dom, tecknar inte av dom, fylls inte av inspiration (iallafall inte på samma vis som tidigare). Men jag går runt och tittar på träd. Alla grenar.

Så många att det är omöjligt att räkna eller förstå hur de hänger ihop. Obeslöjade utan löv, svarta till färgen. Oberäknliga.

Enkelheten och fraktalerna.

Fyller mig med en viss ro. Ett lugn.

Tidigare har jag försökt komma ihåg vad det är för sort. Läser att almen kommer att dö ut.

Det hade varit fint att komma ihåg hur den ser ut sen när den är borta.

Men jag kommer inte ihåg.

För länge sedan tog jag in grenar jag hittat till ateljén. Inte som stilleben eller för att titta på.

Men som sällskap.

Kanske var det en liten bit av almen. Den som snart inte finns.

Det var svårt att måla när grenarna tittade på. Dom liksom glänste över allt annat i ateljén. Hängde på väggen och observerade minsta rörelse. Lagom till att frustrationen blev för stark sa grenarna själva upp sin plats på väggen.

Ramlade ner på golvet och försvann någonstans bland allt annat material. Först då kunde jag börja arbeta igen.

Fortfarande kan jag hitta bitar av grenarna i ateljén. Trots att jag under ett års tid bytt ateljé två gånger dyker fragment av naturen fortfarande upp. Det är oftast knopparna som gömmer sig. Kanske under mattan eller i högen med alla tyger. Men ibland hittar jag bitar inne i målningarna. Nu omvandlade till ett annat material.

Ibland upptäcker jag andra saker i ateljén, som jag tror att jag glömt. Som häromdagen då jag hittade en målning som helt hade försvunnit ur mitt medvetande. Tillintetgjord. Jag kommer ihåg att jag gjorde den. Jag kommer precis ihåg hur det gick till. Eller kanske inte i detalj. Jag kommer inte alls ihåg hur målningen blev till om jag tänker efter. Ibland kommer jag ihåg känslor och sinnesstämningar från målningar jag gjort, men väldigt sällan hur de rent tekniskt eller i vilken tid de fick sin form.

Vinter:

Det har varit mulet i flera dagar. Avsaknaden av ljus blir som tunga draperier i korridorerna. Små tyngder av osynligt bly. Vintern passar inte i mulet. Det finns inget att ta av längre. Inget som visar sig. Inget liv. Inget ljus. Inget djup. Blicken mot naturen försvinner och blir till en blick ur naturen. Inåtvänd. Tvekande och självkritisk. Blank. Idag rödsprängd av sömnlöshet, substanser och starka känslor. På vintern är saker vita eller inte vita. Inget däremellan. Vitt fungerar som sudd.

Dear Tiina Jalonen

I'm not sure if I should write to you in Swedish or English. I choose the latest.

So, how are you doing these days? Any progress with the tunnel? I am thinking about you and your team a lot and I am worried that you are not going to be successful with your work. And that troubles me. Some days ago I was reading about negative hallucination and maybe that could be a solution to in one way "hide" the entrance to the tunnel. Some kind of mass psychosis. The interdisciplinary research between physics and psychology can maybe find some solution to the problem. I don't know. They have about 100 years and miracles have happened before.

The reason that I am writing to you is not to promote mass psychosis but to ask how the progress with "The Sign" is developing. Have you decided to place markers or not at the tunnel? And how are you going to make that decision? Massive granite blocks and gigantic arrows vs. emptiness and abandonment. My favourite marker so far must be the idea with the genetically engineered cats around Yucca Mountain that would change eye colour when in contact with the radiation. How fun isn't that? Cats with green eyes running around as shields to protect us from the waste. And that a new

folklore would have to be created. Fun! The most interesting (and horrifying) part of that idea is that it's still ongoing though. Really? In 2016, this is your best shot? Could cats live around Onkalo for 100.000 years do you think? Can they even survive the cold?

Your team is getting bigger I've heard! How many are you now? Can you send me some images of how the sign or the marker is looking like now? Or just a rough sketch would do. I am sooooo curios.

Men nu fanns den alltså där igen. Till ytan en liten målning, ungefär 30x40 cm, målade i olika gröna nyanser. Ivriga gester med för stor pensel i förhållande till formatet. Målningen måste ha skapats på sommaren med tanke på intensiteten i det gröna. Lite för poppig. Lite för mycket vilja. Uppmärksamhetskrävande och långtande på samma gång.

Jag var antagligen inte nöjd med målningen då jag vid något tillfälle gömt undan den i ateljén. Istället för att förstöra den hade jag sparat den. Oftast är jag rastlös i ateljén och målar direkt över det jag är missnöjd med. Eller skär bort.

Men den lilla gröna målningen hade mirakulöst klarat sig ifrån min iver. Om den hade klarat sig så här långt kunde jag nu inte göra mig av med den. Istället spände jag en ny duk över den befintliga målningen. En färdiggrunderad vit linneduk. Som ett desperat försök att glömma och radera eller omhänderta och skydda, kapslades den gröna målningen in bakom den nya vita ytan.

Efter någon timme upphängd på väggen i ateljén fick målningen ett mönster uppritat på sig. En svart bläckpenna skapade ett ruttmönster som fick mig att tänka på kirurgi. Senare på arkeologi. Och på att jag sett

mönstret någonstans tidigare men att jag då inte kom ihåg var.

Jag vet inte om det var tankarna på Målningen som ett arkeologiskt fynd eller om det var min nyfikenhet efter det gröna som fick mig att varsamt börja följa linjen i mönstret med en kniv. I ena hörnet började jag skära bort det vita skyddande höljet.

Jag hade skurit bort en bit av duken, kanske 3–4 cm, när jag tvekade och tappade fokus. Helt plötsligt räckte det. Målningen hade fått nog. Det fanns något provisoriskt och utforskande i rörelsen. Något mättande och beständigt i det gröna som återigen fick komma fram och göra sig påmint om historien. Som ett kikhål för tiden.

Oppositionella krafter turades om att tillsammans bygga upp bilden. En spänning som drev någonting framåt. Den nästintill obefintliga luften mellan ytorna hade skapat ett psykiskt, fysiskt och måleriskt andrum. Ett liminalt tillstånd mellan två världar, som en skarv eller en spricka att lägga fokus på.

Sommar men känns som höst:

Många av mina minnen refererar till någon form av väderfenomen. Som första gången man kunde spela basket på våren. Och man blev svettig som fan och sen skulle gå hem när solen gått ner och det blev nästan minusgrader igen. Och att det alltid var någon som glömde sin tröja vid basketplanen. Säkert en ny vårtröja. Ska jag måla det? Basket. Solnedgången. Det kalla vårljuset. Högar med grus. Den nya blåa tröjan, fastfrusen på staketet. Eller att man satsade så mycket och ramlade och fick gruskorn under huden. Den känslan. Ska jag skriva att jag ska måla det? Kan man måla den känslan när det liksom blir för ljust? När sinnet och kroppen inte hänger med och man får eufori över ljuset, som så ofta slår över och blir yrsel och senare trötthet. Ska jag måla det? Ska jag säga att jag ska måla ljuset?

Hej morfar!

*Hittade de där grenarna av alm som jag tog in i
våras till ateljén. Under några högar av dukbitar
låg de plötsligt där. Helt oförändrade från när
jag senast såg dem. Frysta i tiden var knopparna
fortfarande på väg att brista och skapa nytt liv.
Kraften att producera de där löven fanns kvar
inne i grenen. Som att den bara väntade på rätt
signal att släppa energin.*

*I all stress och iordningställande av ateljén
innan terminsstart, då alla ting skulle värderas,
sparas eller slängas råkade grenarna följa med i
slänghögen. Jag ångrar mig så djupt. Nu får jag
vänta tills nästa vår för att få en ny chans att
frysa tiden. Vad hade du gjort morfar? Hade du
sparat eller slängt? Antagligen sparat under
arbetsbänken.*

*I somras fick jag en av dina målningar av
mamma. En tall står avskild i ett i övrigt ganska
kargt landskap. Himlen är orolig och skiftar i
grått och preussiskt blått. Som en
fenomenologisk urscen tänker jag när jag går
förbi. Och att Hill också målade ensamma träd.
Flera stycken. Men alltid bara ett åt gången.*

*Tänkte du något på att frysa tid när du målade
dina romantiska landskapsbilder? Om du gjorde
det kanske du kan lära mig att sakta ner.*

Jag vill så gärna sammanfatta, alldeles för tidigt. I både text och bild. Kan du lära mig att stå emot min egen rastlöshet och att låta långsamheten bli den ultimata motståndshandlingen? Fri från förväntningar och prestation, öppen för formbarhet.

Någon sa till mig nyligen att formen och materialen är eviga per definition och det är först när de möts som tiden börjar. Vad tror du som befinner dig på andra sidan?

Tänker på kropp och hur den rör sig.
Snabbt på vissa platser. Långsamt på andra.
När jag nu skriver är jag precis hemkommen
från Lissabon. Tempot mycket lugnare där. Rör
mig som turist. Blicken mot husväggen. Följer
de handmålade kakelplattorna hela vägen upp
till taket. Sedan i sidled. Skannar av hela
byggnaden i ett försök att erfara bilden snarare
än för att komma ihåg den. Säger "ååhhh" och
går vidare.

Vid nästan fasad samma sak. Rörelsemönster
upprepar sig.

Rörelsemönster upprepar sig.

Men något slår mig. Drabbas av en frustrerad
fascination, snudd på upprörd relation till
rektangeln. Hur den lyckas rama in men att jag
inte bryr mig. Tar den för givet. Som att ögat
accepterar rektangeln som något annat. Inte
som form. Kanske som urform. Att den är (av
människan) formad för att försöka förstå. Och
att allt utanför blir avarter. Smuts. Organiskt.
Oorganiskt.

Att kanten finns där som ett stöd för meningsskapande.

Ibland lutar jag mig mot ett strukturellt matematiskt tänkande och vill skapa ordning i mitt kaos. Något att hänga upp tankar, minnen och rörelser på. Ett visst rutnmönster som får allt att flyta ihop och finna sin rätta plats. Ett utarbetat system där allt är på samma nivå och hierarkin är noll. Men i jakten på detta jämlika tillstånd refuseras allt som inte passar in. Allt som inte kan försvaras skrapas bort. Det som knappat syns målas över. Det som inte kan slätas över täcks över av material som finns till för att dölja. Hastigheten premieras och de stora gesterna tar överhand från det skakiga och det med nerv. På ett sätt kan man se det som att måleriet har skapat sin egen form av fascism. Futurism 2.0.

Kvar blir ytorna och systemet som bygger upp friktionen mellan material och rörelse. Skarven som den naturliga bron mellan världar. Ett nödvändigt ont.

Sommar:

Hade ett givande samtal idag med mina målningar. Det varade en kort tid, kanske 5 min, men alla var med och bidrog. Sa sin sak. Lyssnade in och tog för sig. Det var som när jag målade, utförde själva handlingen måleri som målningarna runt omkring öppnade upp sig. Inte sa ifrån. Inte heller peppade för att få en till inavlad brylling till familjen. Men som att energin i ateljén ändrades. Det var inte många ord som utbyttes. Snarare en tyst dialog av märkligt samförstånd.

Lieber Paul! 1

Ich komme direkt zur Sache. Bin ich bequem, wenn ich aufhöre zu malen? Und wann weiß man, dass etwas fertig ist? Warte, es kommt noch mehr.

Kann zerknitterter Stoff den gleichen Wert haben wie klebrige Farbe? Fandest du Antworten über die Vereinigung aller Dinge und gibt es einen Zusammenhang zwischen dem und der Tatsache, dass die Engel zu deinen letzten Bildern gehört haben? Übrigens, was für ein mystisches Grinsen hat der achte Engel? Als ob er sich kaum vom Lachen halten kann. Als ob er ein Geheimnis kennt. Habe ich gerade meine eigene Frage beantwortet?

Wenn ich mir deine Bilder anschau, denke ich an Musik. Das Gefühl, zu wissen, welches Lied als nächstes kommt, fühle ich, wenn ich male – instinktiv zu wissen, was zu tun ist. Über das kollektive Gedächtnis. Trotzdem bist du unglaublich eklektisch. Du ahnst nicht, wie viel mir das geholfen hat. Nicht zufrieden zu sein. Der naive Drang.

Ich habe wieder Probleme mit meinem Sehvermögen. Als ob ich nichts mehr fokussieren kann. Entweder den Punkt oder die Kante. Denk mal daran, dass jeder Strich dir

gehört, Klee! Dass jeder Punkt ein Strich ist.
Dass jeder Strich ein Punkt ist. Ein eigenes
Universum. Ein Punkt, der spazieren geht. A
dot that went for a walk.
Talk Talk

När jag står där i gränden i den söndervittrande staden med blicken mot fasaden tänker jag på att det på något sätt måste sammanfattas. Att tecken → historien → historier → språk → sagor och utdöende platser på något sätt hör ihop. Att det finns något visst som gör att energin hålls vid liv. Och att det sprider sig vidare. Till nya tomma platser och själar. Skriver vykort till folk jag inte känner om att jag målar för Tjernobyl och Tjernobyl-barnen. För att vi inte fick äta blåbär när vi var små. Målar sen i blåbärsfärger.

Skriver att kopplingen mellan att ständigt begrunda och referera till historien gör att samma metodik också bör tillämpas på det fördolda. På det bortglömda. På framtiden. På strecken i sanden vid Nasca. På Darwins dagmaskar. På Onkalo. På ristningarna i den stora boken

i parken.

Byter fokus och låter blicken återigen hamna på grenarna. Denna gång inte fysiskt i ateljén utan som bärare av tiden. Trädstammarna är fortfarande inbäddade av sina mjuka moln av bladverk, men skelettet gör sig påmint mer och mer. Löven skiftar färg snabbare nu. Går från giftgrön till genomskinlig gul. Roströd finns där för att stabilisera. Som något basiskt.

Utanför mitt fönster finns lite längre bort en lönn. Perspektivet och mellanrummen gör den mindre än vad den är rent fysiskt. Den blir mer som symbol än som objekt. Varje dag lite rödare. Som en oljefläck sprider det ut sig. Varje dag lite rödare. Kommer en närmare trädet ser en att samma system som bygger upp grenarna också bygger upp bladen. Bladnerver som små grenar. Fraktaler.

Den här hösten är kontrasterna som tydligast. Dagen full av solljus och färger. Kisande försöker ögonen suga i sig alla nyanser. Natten är så mörk att seendet har svårt att anpassa sig. Känns som osynliga fingrar trycker på öngloben. Försöker ställa om skärpan. Färgexplosionen från dagen har imploderat till små små ljus av grundfärger.

Grön. Gul. Röd.

Gatlamporna blir som koncentrat av minnen från dagen. Punkter som suger i sig färgen.

Och ljuset. Fascineras av att årstiderna
kommer så plötsligt. Trots att de ligger rotade i
kroppen för evigt blir det alltid en
övertaskning hur skiftet sker. Helt plötsligt.

Vinter:

Jag är tacksam över att det inte finns så många sagor i min familj. Mytologiskt fritt.

Som om det skulle kunna likställas med myggfritt. Att man kan gå ut och andas på kvällen. Samma luft som tidigare, men nu kall. Fast själv.

Dear Mina Loy!

How did you survive?

/0

Jag tror att jag har en mask i min kropp. En nästan genomskinlig en som äter upp mina minnen. Jag glömmer bort saker oftare nu än förr. Men det är ju svårt att säga för jag kommer ju inte ihåg förr. Och det är väl kanske det som är det värsta med maskens existens. Att jag inte kommer ihåg förr.

Istället för sten konsumerar min mask mina minnen. Istället för jord producerar min mask mina bilder. Istället för husgrunder perforerar min mask dukar. Istället för artefakter kapslar min mask in lager av tid.

På ett sätt har masken blivit mer och mer viktig när jag arbetar. Det är lättare att släppa kontrollen och låta intuitionen ta över när minnet sviker om vad som ska göras. Varje gest blir ärlig och direkt.

Jag litar på kroppen och dess erfarenhet istället för mina tankar.

Låter handen röra sig fritt över duken.

Behandlar duken, hela målningen, objektet, som en kropp. Dels som en motståndare, dels som partner, kanske som en förlängning av mig själv.

Vill lyfta upp det vaga och det motsägelsefulla.

Den subtila beröringen och det hänsynslösa.

Stora gester och små små nerver.

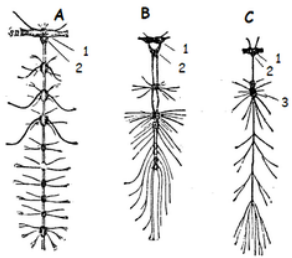
Vill vårda det intuitiva.

Kapsla in energin.

Tittar länge på målningen jag arbetar med.
Försöker använda samma blick som på
naturen. Det växer liksom bättre då.

Många lager av oljefärg har tillsammans byggt
upp en erfarenhet, en struktur som nu har
blivit grunden till hela bilden.

Det är något som stör. Börjar skrapa bort
färgen i ett hörn för att hitta historien men kan
inte hålla emot. Kniven sugts fast på duken och
mer och mer färg förvinns. Den färg som inte
faller tungt ner på ateljégolvet fastnar på
kniven. Skrapar av resterna i en gammal
kaffeburk. Ockra, kobolt, umbra, titanvitt ≠
blandas till en grå sörja. Hår och damm från
golvet följer med ner i burken och blir till en
grå brygd som är nästan omöjlig att blanda till
medvetet. Den har liksom blandats av färgerna
själva. Och av masken.

Sommar:

Hörde nyligen om att några forskare har grävt ett hål. En halv kilometer rakt ner i jordskorpan. Syftet verkar vara oklart. Forum på internet svämmas över av konspirationer. Min favorit än så länge är den om liknelsen till prärievargen. Myten om att den nordamerikanska prärievargen kunde teleportera sig genom sitt anus och på så sätt få tillgång till den andliga världen. Att jorden skulle teleportera sig själv genom detta hål. Jag vet inte. Låter långsökt. Funderar på om det var jag själv som skrev det inlägget.

Hej Paul!

Jag går direkt på sak. Är jag bekväm när jag slutar måla? Och när vet en att något är färdigt? Vänta det kommer mer.

Kan skrynkligt tyg ha samma värde som kladdig färg? Hittade du några svar om alltings förening och finns det någon koppling till det och varför änglarna blev bland dina sista bilder? Förresten, vad har den 8e ängeln för märkligt leende? Som att den knappt kan hålla sig för skratt. Att den vet en hemlighet. Svarade jag precis på min egen fråga?

När jag tittar på dina målningar tänker jag på musik. Hur känslan att man vet vilken låt som ska komma härnäst är samma som när jag målar. Att instinktivt veta vad som ska göras. Om det kollektiva minnet. Trots detta lyckas du vara oerhört eklektisk. Du anar inte hur mycket det har hjälpt mig. Att inte nöja sig. Det naiva drivet.

Jag har problem med synen igen. Som att jag inte kan fokusera. Varken på punkten eller kanten. Tänk att varje streck tillhör dig Klee. Att varje punkt är ett streck. Att varje streck är en punkt. Ett eget universum. A dot that went for a walk. Talk Talk

Oskar Hult
Masteressä
2017
Kungl. Konsthögskolan

Handledare: Fredrik Ehlin
Professor: Sigrid Sandström